

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 8887/06

בג"ץ 5180/12

לפני:

כבוד הנשיא א' גרוניס
כבוד המשנה לנשיא מ' נאור
כבוד השופטת ע' ארבל

המבקשים ב-בג"ץ 8887/06: תושבי מגרון

העותרים ב-בג"ץ 8887/06:

1. יוסף מוסא עבד א-ראזק אל-נאבות
2. מוחמד ראשיד עבד אל ג'אבר ג'בר אל-נאבות
3. עבד אל מונעם עבד אל ג'אווד עבד אללטיף מעטאן
4. עלי עטאללה עלי עסליה
5. פאטמה סעוד אחמד עוואודה
6. עבד אל קאדר מוחמד עבד-אל-ג'ליל מעטאן
7. תנועת שלום עכשיו-ש.ע.ל מפעלים חינוכיים

העותרים ב-בג"ץ 5180/12: יהושע סט ואח'

נ ג ד

המשיבים ב-בג"ץ 8887/06:

1. שר הביטחון
2. מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית
3. ראש המינהל האזרחי
4. מפקד מחוז ש"י של משטרת ישראל
5. אבי טקסלר מזכיר וועד היישוב מגרון
6. ועד הישוב מגרון

צד קשור ב-בג"ץ 8887/06: 7. האגודה השיתופית מגרון

המשיבים ב-בג"ץ 5180/12:

1. שר הביטחון
2. מפקד כוחות צה"ל ביהודה ושומרון
3. ראש המינהל האזרחי
4. מפקד כוחות ש"י של משטרת ישראל
5. יוסף מוסא עבד א-ראזק אל נאבות
6. מוחמד ראשיד עבד אל ג'אבר ג'בר אל-נאבות
7. עבד אל מונעם עבד אל ג'וואד עבד אללטיף מעטאן
8. עלי עטאללה עלי עסליה
9. פאטמה סעוד אחמד עוואודה
10. עבד אל קאדר מוחמד עבד-אל-ג'ליל מעטאן
11. תנועת שלום עכשיו ש.ע.ל. מפעלים חינוכיים

בקשה מטעם מתיישבי מגרון ב-בג"ץ 8887/06; עתירה
למתן צו על תנאי ולצו ביניים ב-בג"ץ 5180/12

תאריך הישיבה: י' באלול התשע"ב (28.8.2012)

בשם המבקשים ב-בג"ץ
: 8887/06

עו"ד ב' בר-שלום

בשם העותרים ב-בג"ץ
8887/06 והמשיבים 7-11 ב-
בג"ץ 5180/12

עו"ד מ' ספרד; עו"ד ש' זכריה

בשם העותרים ב-בג"ץ
: 5180/12

עו"ד ז' שרף; עו"ד ת' ויזל; עו"ד ש' יסמין

בשם המשיבים 1-4 ב-בג"ץ
: 8887/06 וב-בג"ץ 5180/12

עו"ד א' מנדל; עו"ד ע' הלמן

פסק-דין והחלטה

1. ענייננו שוב במאחז מיגרון. לפנינו זו הפעם בקשה של חלק מתושבי המאחז המיוצגים על ידי עו"ד ברק בר-שלום לעכב פעם נוספת את ביצוע פסק הדין שניתן ב-בג"ץ 8887/06, וזאת בשל כך שהאתר החלופי שהקימה המדינה עבורם אינו ראוי לדבריהם לאכלוס מיידי (להלן: הבקשה והמבקשים בהתאמה). כמו כן לפנינו עתירה של חלק אחר מתושבי המאחז המיוצגים על ידי עו"ד זאב שרף המבקשים כי יינתן צו על תנאי המורה למשיבים 1-4 ליתן טעם מדוע לא ימנעו מלפנותם ממספר חלקות הנמצאות בשטח המאחז שלטענתם הם רכשו בהן בעלות. עם עתירה זו (בג"ץ 5180/12) הוגשה גם בקשה לצו ביניים (להלן: העתירה והעותרים בהתאמה).

2. ענייננו של מאחז מיגרון מתברר בבית משפט זה מאז שנת 2006 אז הוגשה על ידי מי שהיו בעלי המקרקעין הרשומים עתירה נגד קיום המאחז. בסמוך לאחר הגשת העתירה התחייבה המדינה לפעול פינוי המאחז "תוך חודשים ספורים" והובהר כי כנגד כל המבנים במאחז הוצאו צווי הריסה סופיים. החודשים חלפו והמאחז לא פונה עד שבראשית שנת 2008 שבה והתחייבה המדינה כי המאחז יפונה תוך 6 חודשים. גם תקופת זמן זו חלפה עברה לה ללא שהמאחז פונה. המדינה ביקשה בהמשך כי פינוי המאחז יושהה עד להקמת שכונה חדשה עבור מפוני המאחז. בפסק דין מיום 2.8.2011 קבע בית משפט זה (הנשיאה ביניש והשופטים נאור וג'ובראן) כי נוכח הפגיעה הקשה בשלטון החוק לא ניתן עוד לכרוך בין פינוי המאחז להקמת שכונה חדשה עבור מפוני

המאחז וכי "יש להתיר את הקשר שנכרך בין פינוי המאחז ובין הקמת שכונה חדשה". בית המשפט החליט ליתן צו מוחלט המחייב את המדינה לפנות את המאחז אך ניתנה למדינה שהות ניכרת לקיים את הצו וזאת עד ליום 31.3.2012 – כמעט שש שנים לאחר הגשת העתירה. שבועיים לפני תום השהות שניתנה למדינה לקיום הצו הוגשה בקשה קודמת של המדינה להארכת מועד לביצוע פסק הדין. בהחלטה מפורטת מיום 25.3.2012 דחה בית משפט זה (הנשיא גרוניס והשופטים נאור וג'ובראן) את בקשת המדינה אך קבע כי "לפנים משורת הדין, אך בשל כך שאפשר ותושבי מגרון לא נערכו עד כה להעתיק את מקום מגוריהם למקומות חלופיים עקב המגעים שהתקיימו לפשרה, ובשל כך שיש להניח שילדיהם לומדים במקומות סמוכים למאחז ועליהם לסיים את שנת הלימודים – אנו מאריכים את המועד לפינוי בארבעה חודשים כך שיש לקיים את הצו ההחלטי עד ליום 1.8.2012". ביום 2.7.2012 הוגשה העתירה ב- בג"ץ 5180/12 עליה נרחיב בהמשך הדברים. עתירה זו נקבעה לדיון דחוף ונתבקשה תגובה מהמדינה. ביום 22.7.2012, הוא היום בו הייתה אמורה המדינה להגיש את תגובתה ל- בג"ץ 5180/12 הגישה המדינה בקשה נוספת להארכת מועד לביצוע פסק הדין ב- בג"ץ 8887/06 עד ליום 30.8.2012, זאת מטעמים מבצעיים ומאחר שטרם הושלם האתר הזמני אליו החליטה הממשלה לפנות את תושבי המאחז. ביום 22.7.2012 קיימנו דיון בעתירה ובבקשת המדינה ובסופו החלטנו בהרכב זה לקבוע דיון נוסף ביום 21.8.2012 ולהאריך את מועד ביצועו של פסק הדין עד לדיון. לבקשת עו"ד ספרד בא כוח העותרים ב- בג"ץ 8887/06 נדחה הדיון והוא נקבע לבסוף ליום 28.8.2012. יום לפני דיון זה הוגשה אותה בקשה עליה עמדנו בראשית הדברים של חלק מתושבי המאחז המיוצגים ע"י עו"ד בר-שלום לעיכוב ביצוע נוסף.

הבקשה ב-בג"ץ 8887/06

3. המבקשים טוענים כי האתר החלופי שהקימה המדינה עבורם אינו ראוי לאכלוס מידי ועיכוב הביצוע התבקש "עד להשלמת העבודות בשכונת היקב באופן המונע סכנה בטיחותית לתושבים". בדיון שקיימנו שמענו בהרחבה את טענות הצדדים לגבי בקשה זו וקיבלנו הסברים על מצב האתר. באשר לעבודות הקשורות לבטיחות באתר החלופי בגבעת היקב שמענו מפי יובל פונק סמנכ"ל החטיבה להתיישבות ומנהל מחוז המרכז הסברים מפורטים ושוכנענו כי הנושא הבטיחותי עומד לבוא על פתרונו בימים הקרובים. בדיון הסכים גם בא כוח העותרים לארכה של ימים ספורים. על כן, לאחר שמיעת הצדדים אנו מחליטים כי המבקשים יפנו את הישוב לא יאוחר מיום 4.9.2012. המבנים בהם התגוררו המבקשים יוסרו לא יאוחר מיום 11.9.2012. אנו מדגישים כי טענות באשר לאי-מוכנות של האתר הזמני בגבעת היקב לא יהוו עילה לעיכוב ביצוע

נוסף. כן רשמנו לפנינו את הודעת המבקשים כי "אין בכוונתם לעורר מהומות ולנקוט באלימות כלשהי במסגרת פינויים לאתר החלופי". בכך מסתיים הדיון בכל הקשור ל- בג"ץ 8887/06, ונעבור לדון בעניינה של העתירה ב- בג"ץ 5180/12.

העתירה ב- בג"ץ 5180/12

4. בעתירה זו ביקשו כזכור העותרים, שהם חלק מתושבי הישוב מגרון, כי יינתן צו על תנאי המורה למשיבים 1-4 ליתן טעם מדוע לא ימנעו מלפנות את העותרים מהמקרקעין שנטען כי נרכשו על ידי העותרים מבעליהם הרשומים לאחר פסק הדין שניתן ב-בג"ץ 8887/06. המקרקעין האמורים הם חלקה 2 בגוש 7, חלקה 10 בגוש 26 וכן חלק מחלקה 23 בגוש 26 (25% במושע). נוכח הרכישה – כך נטען – המקרקעין אינם עוד מקרקעין בבעלות פרטית של המשיבים 5-10, שפסק הדין ב-בג"ץ 8887/06 ניתן לבקשתם. עם הרכישה נסללה לטענת העותרים גם הדרך לקידום והסדרת הבניה במקרקעין.

5. יחד עם עתירתם ביקשו העותרים כי יינתן צו ביניים המורה למשיבים 1-4 להימנע מלנקוט בפעולות פינוי כאמור בפסק הדין ב- בג"ץ 8887/06, וזאת עד למתן פסק דין בעתירתם.

6. מי שהיו העותרים ב-בג"ץ 8887/06 וצורפו כמשיבים 5-10 לעתירה הנוכחית (להלן: המשיבים 5-10) מתנגדים לעתירה ולבקשה לצו ביניים. לטענתם, עסקאות הרכישה עליהם נסמכים העותרים מבוססות על מסמכים מזוייפים ומעשי מרמה. משיבים 5-10 הגישו תלונה למשטרה בעניין, אך עד מועד הדיון לא הסתיימה חקירת המשטרה שנפתחה. המשיבים 5-10 הוסיפו וטענו כי אף אם יסתבר כי הרכישה בוצעה כדין – אין בכך כדי להכשיר את המאחז ולמנוע את פינויו.

7. המדינה גם היא ציינה כי טרם הסתיימה חקירת המשטרה בתלונה שהוגשה, וכי בנסיבות העניין לא יינתנו לעת הזו היתרי העסקה הנדרשים עבור עסקאות הרכישה להם טענו העותרים. המדינה פירטה כי בהחלטתה של ועדת השרים לענייני התיישבות מיום 17.7.2012 ביקשה ועדת השרים כי תיבחן האפשרות להסדרה תכנונית של החלקות בגוש 26, אם תוכח כשרות הרכישה. העניין נבחן, ועמדת המדינה כפי שהוגשה ביום 20.8.2012, היא כי אין היתכנות משפטית ותכנונית להמשך מגוריהם של העותרים במגרון בעת הזו, וכי כיבודו של פסק הדין ב-בג"ץ 8887/06 מחייב את פינויה של מגרון כעת. התגובה הוגשה בצירוף תצהיר של השר זאב ב. בגין, לפיו

תגובת המדינה משקפת את עמדת ראש הממשלה ושר הביטחון. יחד עם זאת, המדינה עמדה על כך שבאשר לחלקה 10 יש לאפשר את המשך הבחינה של האפשרויות התכנוניות. לכן, לעמדת המדינה, יש מקום שלא להסיר למשך 3 חודשים את המבנים המצויים על חלקה זו, כדי שניתן יהיה למצות את הבדיקה הקניינית והתכנונית לגביהם. המדינה עמדה על כך שדרכי הגישה הקיימות כיום לחלקה 10 עוברות על מקרקעין פרטיים, ולכן לא ניתן להתיר המשך מגורים בחלקה. לגבי המבנים שבחלקה 10 יש מקום לעמדת המדינה שלא להסירם למשך שלושה חודשים, כדי לאפשר את המשך הבדיקה כאמור.

באשר ליתר החלקות פירטה המדינה מדוע יש לפנותן: באשר לחלקה 2 ציינה המדינה כי אין אפשרות גישה מעשית לחלקה זו ללא פגיעה במקרקעין פרטיים, ובנוסף – גודלה של החלקה ובידולה אינו מאפשר לבצע בה כל הסדרה תכנונית. ממילא, לעמדת המדינה, עוד ביום 17.7.2012 לא כללה ועדת השרים חלקה זו בגדר החלקות שהדרג המדיני היה מוכן לשקול את הסדרתן התכנונית. באשר לחלקה 23, שהבעלות הנטענת של העותרים בה היא רק ברבע מהחלקה, טוענת המדינה כי העותרים אינם יכולים להצביע על הסכמה של יתר הבעלים להמשך השימוש בחלקה, וכי דרכי הגישה בהן השתמשו העותרים עוברות על מקרקעין פרטיים ולכן אין לאפשר המשך שימוש בהם.

8. בא כוח העותרים שב והדגיש כי העותרים פעלו בהסתמך על פעולות ומצגי המדינה, והסירו את ה"מחסום" היחיד שעמד לשיטתם בדרך להסדרת ההתיישבות במגרון – הוא מחסום הקניין. עוד ביקש לשכנענו כי שלא כעמדת המדינה תיתכן גם תיתכן הסדרה תכנונית של כל החלקות לרבות דרכי הגישה, וכי גם בנושא הבעלות (החלקית) בחלקה 23 ימצא פתרון, ולו בדרך של פירוק השיתוף. על כן ביקש שלא ליישם את פסק הדין שניתן ב-בג"ץ 8887/06 על החלקות מושא עתירה זו.

9. לאחר שני דיונים שקיימנו ושמיעת טענות הצדדים, לא ראינו מקום להיעתר לעתירה זו. גם לא ראינו מקום להשאיר את העתירה תלויה ועומדת. זאת, בכפוף לכך שבהסכמת המדינה לא יוסרו לעת הזו המבנים שבחלקה 10.

10. הנחתנו לעת הזו היא כי העותרים בעתירה זו אכן רכשו את החלקות שהם טוענים שרכשו. נדגיש כי אין אנו קובעים שכך הוא, ואין לנו נתונים המאפשרים להכריע במחלוקת שבין העותרים בעתירה זו לבין המשיבים 5-10 (העותרים ב-בג"ץ 8887/06) בעניין כשרות הרכישה. אכן, רכישת החלקות היא נסיבה חדשה. היא

מחייבת לשקול אם יש מקום לשנות לגבי החלקות האמורות את שנקבע ב-בג"ץ 8887/06. ואולם, גם כשאנו יוצאים מן ההנחה שהרכישות הן כדין, אין פירוש הדברים שעל המבנים שנבנו להישאר על כנם. גם זכות קניין כפופה לדיני התכנון, ולמותר ולאסור בגדרם. וכפי שכבר נקבע, "זכות הקניין במקרקעין לעולם מוגבלת וכפופה להוראות של תכניות המיתאר החלות עליה" (ע"א 1054/98 חוף הכרמל נופש ותיירות (1989) בע"מ נ' עמותת אדם טבע ודין אגודה ישראלית להגנת הסביבה, פ"ד נו(3) 385, 414 (2002)). אין מחלוקת כי השימוש שעושים העותרים בחלקות כיום איננו תואם את התוכניות החלות עליהן. העותרים מוסיפים וטוענים כי רכשו את המקרקעין בהסתמך על כך שהרכישה תאפשר להם להישאר במקום. לדבריהם, אין מדובר עוד בקרקע בבעלות תושבים מקומיים על כן אבן הנגף להסדרת ההתיישבות - הוסרה. העותרים מפנים בהקשר זה גם להחלטה מיום 25.3.2012 בבקשת המדינה לעיכוב ביצוע בה נקבע כי "נקודת המוצא, וזו הייתה נקודת המוצא לפסק הדין, כי אין לאפשר התיישבות על קרקע פרטית". לטענתם, משנרכשו החלקות משתנה נקודת המוצא ואין עוד להורות על פינויים.

11. לא ניתן לקבל טענה זו של העותרים. ראשית, כל הרוכש מגרש רוכש אותו בכפוף למגבלות שבהוראות התכנוניות החלות ואין לו לרוכש יותר מאשר רכש (ראו ע"פ 377/87 קלקא נחום בע"מ נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(4) 673 (1987)). בענייננו כאמור התכניות החלות אינן מאפשרות המשך מגורים במקום ולכן לא ניתן לדבר על הסתמכות מעבר למה שקבוע בתכניות. יתר על כן, קשה לראות כיצד העותרים "הסתמכו" על האמור בהחלטה שניתנה ביום 25.3.2012 כאשר חלק מהחלקות, כפי שאישר בא כוח העותרים בדיון שנערך ביום 22.7.2012, נרכש על ידי העותרת 35 עוד לפני שניתנה החלטה זו. מכל מקום, נקודת המוצא אכן הייתה ועודנה שאין לאפשר התיישבות על קרקע פרטית. ואולם, וזה עיקר: מן האמור אין ללמוד כי בכל מקום שבו אין מדובר בקרקע פרטית יש לאפשר התיישבות. בניגוד לטענת העותרים – שאלת הבעלות לא הייתה אבן הנגף היחידה להתיישבות במקום. עוד בפסק הדין ב-בג"ץ 8887/06 עמד בית המשפט על כך שמאחז מיגרון נמצא מחוץ לתחום שיפוטה של מועצה אזורית או מקומית כלשהי באזור, כי מעולם לא התקבלה החלטת הדרג המדיני המאשרת את הקמת המאחז, וכי הוצאו לגבי כל המבנים בו צווי הריסה סופיים ועל רשויות המדינה לפעול לאכיפתם. גם בהחלטה הנזכרת מיום 25.3.2012 חזר בית המשפט על הדברים לרבות קיומם של צווי הריסה סופיים ואף הדגיש כי מעבר לעניין הקניין הפרטי "גם האינטרס הציבורי באכיפת החוק צריך לבוא לידי ביטוי וכך גם שלטון החוק וכיבוד החוק". אשר על כן, לא ניתן לקבל את טענת העותרים כי הסתמכו

על כך שאם רק תיפתר שאלת הבעלות בחלקות – יוכלו הם להישאר במקום במבנים הקיימים. שאלת הבעלות לא הייתה ואיננה השאלה היחידה בעניין.

12. ודוק: העותרים בעתירה ב-בג"ץ 5180/12 מבקשים, למעשה, להכשיר בדיעבד את הישיבה במקום ולפעול בשיטה שכונתה על ידי השופט עמית "נעשה ולאחר מכן נכשיר" (בג"ץ 696/09 חזיו נ' מינהל מקרקעי ישראל (טרם פורסם, 23.2.2011)). הבעייתיות בשיטה זו מובנת מאליה. העותרים רכשו (לפי ההנחה) חלק מהמקרקעין שבמאחז מגרון שנים רבות לאחר שהמבנים כבר הוקמו שלא כדין והמאחז כבר אוכלס. במילים אחרות, על פי הנלמד מהעתירה לא יכול להיות עוד ספק היום כי כאשר המבנים נבנו – הקרקע לא הייתה קניינם של העותרים.

העותרים מבקשים שהמבנים יישארו על מקומם מאחר שלטענתם, ושלא כטענת המדינה תיתכן הסדרה תכנונית לגבי כל אחת מהחלקות לרבות הסדרת דרכי גישה. הם אף מפנים לתוכנית שהכין לטענתם משרד הבינוי והשיכון, המראה כיצד ניתן להסדיר את המאחז כולו. ואולם, עמדת המדינה לגבי אפשרויות ההסדרה התכנונית במאחז כולו אינה חייבת להיות זהה לעמדתה באשר לאפשרות ההסדרה כשמדובר בחלקים מן המאחז. המדינה גם אינה חייבת לקבל את עמדתם התכנונית של העותרים לגבי ייעוד החלקות. כך, למשל, העובדה כי העותרים מצביעים על אפשרות גישה חוקית לחלקות מושא הדיון, אינה מכריעה את גורלן התכנוני של החלקות עצמן ויש גם לזכור כי לעקרון שלטון החוק משקל בהליכי תכנון ובנייה (ראו: ע"ם 9057/09 איגוד נ' השמורה בע"מ (טרם פורסם, 20.10.2010)).

13. מכל מקום, אין בכוונתנו להכריע עתה בשאלת ה"היתכנות" של הסדרה תכנונית. דרך המלך היא הפוכה. יפים לעניין זה דברי השופט רובינשטיין:

"הסדר הנכון לא היה הקמת גן אירועים ואחר כך מאבק להכשרתו, אלא מאמץ להשגת תכנית בניה שתאפשר בנייתו של גן אירועים. בית משפט זה לא יתן איפוא ידו לסדר שאין לו אח ורע בכל אומה ולשון שוחרי חוק, של 'נעשה ונשמע', (להבדיל ממשמעם המקורי של הדברים); נעשה - נקים גן אירועים, ואחר כך נשמע מה יש לרשויות לומר" (בג"ץ 8379/06 ח"כ אילטוב נ' הוועדה המחוזית לתכנון ובניה (מרכז), פסקה ה(2) (טרם פורסם, 15.11.2006)).

בפרשה אחרת הוסיף בית המשפט וקבע כי לא ניתן לאפשר כי "בהליכי בניה, בינה הבונה כחפצו, ומשתבוא גאולת הליכי התכנון יבוא גם יום 'עשיית סדר' בבניה הלא חוקית; ועד אז – כך עולה – ישגשגו המבנים הבלתי חוקיים, גדולים וקטנים. אחריותו של בית המשפט גדולה מזה. על כן לא נוכל ליתן יד לכך" (רע"פ 2885/08 הועדה המקומית לתכנון ולבניה תל אביב-יפו נ' דכה (טרם פורסם, 22.11.2009)).

14. לאחר שתסתיים החקירה וטיפול הכרעה בטענות הקנייניות, ולאחר שתתברר שאלת ההסדרה התכנונית, בכל השטח שנרכש או בחלקו, לא תהיה מניעה, בכפוף לכל מה שייקבע, לשוב ולבנות, אך זו הפעם – כדין.

15. אשר על כן, הקביעה ב-בג"ץ 8887/06 כי יש לפנות את המבנים מאנשים ויש להסיר את המבנים – בעינה עומדת. זאת, בטווח הזמנים שנקבע לעיל בפסקה 3. לכאורה, ניתן היה להורות כך גם לגבי חלקה 10, ולחייב גם לגביה את הסרת המבנים הלא חוקיים. עם זאת, כיוון שהנחתנו לצורך העניין ובלי לקבוע כך, היא שהרכישה הייתה כדין, ניתן משקל רב לעמדתה של המדינה המבקשת לעת הזו שלא להסיר את המבנים בחלקה זו, כדי לאפשר בדיקה מקיפה של אפשרות ההסדרה התכנונית. לפיכך, לגבי התקופה הקרובה ועד לבדיקת האמור על ידי המדינה, נאפשר כפי שהציעה המדינה לא להסיר לעת הזו את המבנים שבחלקה 10.

16. כאמור, לא ראינו מקום להשאיר את העתירה ב-בג"ץ 5180/12 תלויה ועומדת. לאחר שיתלבנו הן שאלת הבעלות והן שאלת ההסדרה, שאלות שבכוונת המדינה לנקוט עמדה לגביהן בתוך 3 חודשים – לעותרים ב-בג"ץ 5180/12 ולצדדים האחרים שמורות כל טענותיהם.

17. סוף דבר: באשר לבקשה לעכב את הפינוי אנו מורים כי המבקשים יפנו את המאחז לא יאוחר מיום 4.9.2012 כאשר המבנים בהם התגוררו המבקשים יוסרו לא יאוחר מיום 11.9.2012. באשר לעתירה ב-בג"ץ 5180/12 העתירה נדחית בכפוף למה שנאמר לגבי המבנים שבחלקה 10. לוח הזמנים לפינוי האנשים ולהסרת המבנים יהיה זהה ללוח הזמנים שנקבע בבקשה שב-בג"ץ 8887/06.

ניתן היום, י"א באלול התשע"ב (29.8.2012).

ש ו פ ט ת

המשנה לנשיא

ה נ ש י א